Zijn vrolijke stemming was zomaar verdwenen.
Er was er dus eentje de beste, maar wie?
Hij keek naar zijn net wat te magere benen
en voelde iets vreemds in zijn buik: jaloezie.

Ik wou dat ik stoer was
en sterk, en wat knapper.

O, had ik maar net
een wat groter gewei.
O, was ik maar sterker,
dan was ik wel dapper.

O, was ik maar slimmer,
DAN was ik wel blij!

Hij ging met zijn vraag naar zijn kuddegenoten:

'Wie zou er van ons het belangrijkste zijn?'

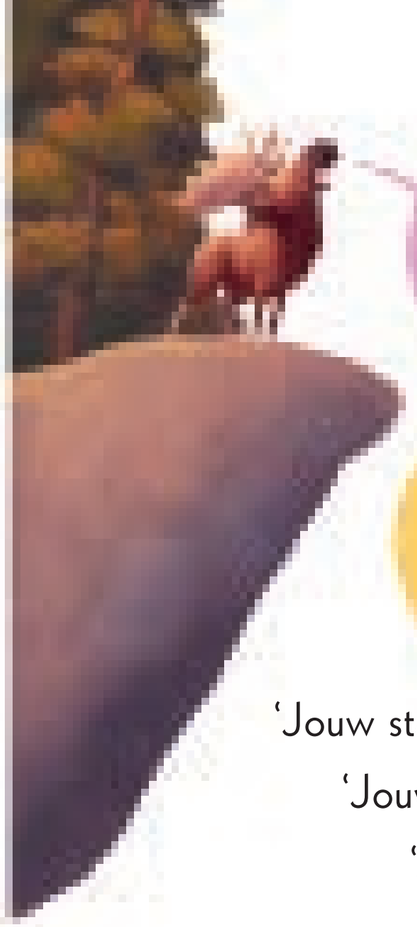
'Het dier met de stevigste poten natuurlijk!'

'Bedoel je jezelf?'

riep een ander vilein.

IK ben het belangrijkste dier van de kudde!

Nee, NIEMAND is stoerder dan ik! Stel je voor…

'Jouw staart is te harig!'

'Jouw oren zijn knudde!'

'Jouw kont is te rond!'

En zo ging het maar door,

van de herfst…

